

Dit is het adventsnummer van Rond De Lindense Toren. Dat betekent dat we bijna in de maand december zitten met Sint Nicolaas en de komst (advent) van Kerstmis met alles er omheen. Daar leven we naar toe, daar zien we naar uit. Misschien zijn er ook wel mensen die verzuchten: was het maar Nieuwjaarsdag dan hebben we dat allemaal weer gehad en keert de rust weer. Als je even stil staat bij zo'n uitspraak besef je de dwaasheid ervan. Het doel is juist streven naar rust en enige bezinning zodat er ruimte is voor huiselijkheid, aandacht voor elkaar, voor mooie dingen. Denk maar aan het overvloedig aanbod aan kerstconcerten.

De moderne wereld heeft ons in zijn greep en we doen er bijna allemaal aan mee. Er valt ook bijna niet aan te ontkomen. Er zijn ook zoveel verlokkingen. Cadeautjes geven geeft een goed gevoel, winkelen is leuk behalve als je wanhopig zoekt naar een origineel cadeau en geen tijd hebt voor het maken van een gedicht, ook nog koorrepetitie hebt of al kaartjes voor een film. Alle culinaire reclames die nu al je aandacht vragen met dreigementen als: nu al kopen of reserveren want anders vis je achter het net. We hebben ook allerlei 'verplichtingen' op ons genomen: wie regelt de kersttenties en wie bezorgt ze? Dan zijn er de goede doelen zoals de kerstpakkettenactie maar ook die komen er niet vanzelf. Is er nog wel tijd om de nieuwe led kerstverlichting van de aanbieding op te hangen?

Je begint een beetje te begrijpen dat mensen met Kerst op vakantie gaan: ze nemen de vlucht, een vlucht naar sneeuw of zon en warmte.

Missen we niet de essentie?

Moeten we niet schrappen? Focussen heet dat tegenwoordig. Dat is wel moeilijk want bijna alles heeft waarde en betekenis als je het met aandacht en de juiste bedoeling doet.

Diep in ons hart weten we allemaal dat het gaat om hoe we als mensen omgaan met elkaar, elkaar nabij zijn als het nodig is. Dichtbij en wat verder weg. We moeten daarbij echter erkennen dat we niet alles kunnen. We zullen er ook vertrouwen in moeten hebben dat iedereen een deel voor zijn rekening neemt. Bovendien is het goed te beseffen dat we als maatschappij op alle niveaus streven naar voorzieningen voor mensen die tussen wal en schip dreigen te vallen. Dat lijken politieke keuzes maar die staan -als we even nadenken- niet los van ieders persoonlijke keuze. Gelukkig leven we in een land waar dat niet echt ter discussie staat. Alleen de discussie over wie het betalen moet is voor een rijk land als het onze soms wel gênant: dan spelen hebzucht en jaloezie een grote rol en, gek genoeg, hoor je daarover in politiek nooit iets. Daar regeert dan even de achterban, wij dus.

Het bovenstaande teruglezend bekruipt mij het gevoel dat het stuk hierboven in feite teveel over ons, over mijzelf gaat.

Zoals velen denk ik rond Kerstmis aan eenzame mensen. Wat doen we met opa? Maar het gaat niet alleen over ouderen.

Je zult maar het gevoel hebben dat je overbodig bent, er niet (meer) toe doet, op de verkeerde plaats bent, dat je miskend en mislukt bent of louter een vervelende kostenpost. Misschien ligt daar wel de kern van probleem dat we vaak eenzaamheid noemen. Dan liggen ook verbittering of ontevredenheid op de loer, en die verergeren het probleem: ontevreden, verbitterde mensen zijn geen lolletje en kunnen volkomen ontsporen.

Ons antwoord? Oprechte aandacht en liefde. We weten vanuit de opvoedkunde dat het werkt. Het is de kern van de christelijke boodschap.

JvdB

